

*Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*

FECIOARA DIN FĂTIMA

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XXIII Nr. 5 (274) mai 2017

Fatima - Centenar 1917 - 2017

Papa Pius al XII-lea, Maria Giuseppe Giovanni Eugenio Pacelli s-a născut la 2 martie 1876 și a trecut în eternitate la 9 octombrie 1958. A fost Papă între anii 1939 și 1958.

Este numit „Papa Fatimei”. În timp ce, la 13 mai 1917, Sfânta Fecioară apărea la Fatima, la Roma, în Capela Sixtină, era consacrat Episcop Eugenio Pacelli, viitorul Papă Pius al XII-lea.

Pontificatul lui Pius al XII-lea se definește prin iubirea pentru Sfânta Fecioară, ocrotirii căreia i s-a încredințat.

Mesajul Preacuratei de la Fatima a fost tot timpul în atenția Papei. Nu numai că l-a făcut cunoscut, urmându-l pe Pius al XI-lea, dar intervenea comentându-l: „Sunt îngrijorat de mesajul Sfintei Fecioare către Lucia de la Fatima. Există persoane care vor să distrugă flacăra universală a Bisericii, să respingă ornamentele ei și să o facă să aibă remușcări pentru trecutul ei. Va veni o zi în care lumea civilizată îl va nega pe Dumnezeu...”. Cel care trăia și mărturisea această îngrijorare a fost unul dintre cei mai mari Pontifi, persoană dotată cu „o imensă inteligență și simțire umană”.

Dimensiunea mariană a Pontificatului său este deosebită și a avut continuitate, un arc de lumină îl leagă de Pontificatul Sfântului Părinte Ioan Paul al II-lea.

La 8 decembrie 1942, Pius al XII-lea a consacrat întreaga lume Inimii Neprihănite a Sfintei Fecioare Maria;

În 1944 stabilește „Sărbătoarea Inimii Neprihănite a Mariei” după Solemnitatea Preasfintei Inimi a lui Isus;

Statuia Sfintei Fecioare Maria de la Fatima, din dispoziția data de Papă, a fost încoronată la 13 mai 1946;

În 1950 Proclamă Dogma Înălțării cu trupul și cu sufletul la Cer a Sfintei Fecioare Maria;

Declară AN MARIAN, anul 1955, cu ocazia Centenarului Proclamării Dogmei Neprihănitei Zămislirii;

La sfârșitul vieții, Sfânta Fecioară l-a însoțit pe pragul eternității, fiind înmormântat în ziua de 13 octombrie, ziua ultimei apariții a Preacuratei la Fatima.

Viața și Pontificatul reflectate în documente dovedesc că a apărât spiritualitatea Bisericii într-o perioadă foarte dificilă a istoriei, a protestat față de persecuția Bisericii din lagărul comunist, intervenind, pe plan internațional, pentru o pace adevărată. Acuzele nedrepte ce i s-au adus au căzut, Papa Benedict al XVI-lea l-a declarant „Venerabil” și procesul de canonizare își continuă cursul, lipsește miracolul, dar el va veni.

A iubit Biserica noastră Greco-Catolică și a afirmat celebrele cuvinte: „Isus a avut doisprezece Apostoli și unul dintre ei a trădat. Biserica Greco-Catolică din România a avut doisprezece Episcopi și nu a trădat niciunul”.

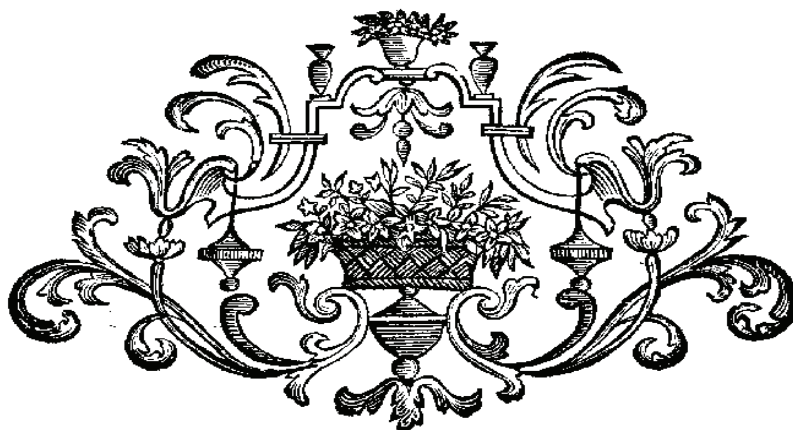
CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre rugăciune

Să nu ne plângem dacă rugăciunea noastră este obișnuită. Dumnezeu ne dă în felul acesta darul stăruinței, făcând să nu ne despărțim niciodată de El, să-i fim mereu aproape; astfel suntem păziți să nu cădem într-un păcat de moarte. Dacă totuși am cădea, Dumnezeu ne va întinde mâna și ne va ridica. Dacă avem acest folos atât de mare din rugăciunea obișnuită, de ce să ne plângem?

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ
"Calea Desăvârșirii Creștine", vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Mesaj cu ocazia Zilei Mondiale	
"Surâsul lui Dumnezeu:		a Vocațiilor.....	13
Maica Sfântă".....	4	2017 - An Jubiliar Sfântul	
"Fecioara din Fatima".....	6	Ladislau.825.....	14
Pagini bilingve.....	10	Mulțumiri pentru Mama.....	20

„Surâsul lui Dumnezeu: Maica Sfântă”

Când Isus sta să se despartă de ucenicii săi, amărâți de singurătatea în care vor rămâne, triști și îngândurați că vor fi ca niște orfani, aud din gura Domnului acest cuvânt de mângâiere și îmbărbătare: - **Să nu se tulbure inima voastră... Credeți în mine. Nu vă voi lăsa orfani...**”.

Știm prea bine că Tatăl nu s-a îndepărtat de la noi, dar Maica noastră s-a înălțat la Ceruri, a plecat dintre noi. Iar Isus a zis că nu ne va lăsa orfani, adică el însuși va veni la noi, **însă fără mama tot vom rămâne orfani**. De aceea, își împlinește făgăduința și ne trimite pe **Maica Sfântă**, să vină printre noi, nevăzută să cutreiere pământul și să-și oprească picioarele nepătate, când ici, când colo, pe meleagurile pământești noroioase, însângerate și scăldate cu atâta plâns.

Și vine Maica Sfântă și se oprește mai cu seamă acolo unde apasă o cruce grea asupra bieților păcătoși, acolo unde plânsul nu se ostoiește, unde-I grea încercată și nădejdea; Ea vine acolo unde peste toate acestea se adaugă evlavia către făptura Ei plină de har.

Ca să nu rămânem orfani, Sfânta Fecioară își găsește odihnă lângă sufletele bune, îndeosebi, ca Maica Preacurată se oprește la sufletele copiilor simpli și săraci. Acestora se arată, le spune câteva cuvinte, le dă semen minunate ale arătării Ei și poruncește să se vestească lumii chinuite de păcate și răutăți cuvintele și dragostea Ei față de

oameni.

Așa s-a întâmplat că acum 27 de ani, în 1917, în sătulețul Fatima din țara Portugaliei, Maica Sfântă s-a arătat ochilor a trei copilași, care pășteau oițele în munte. Era în vremea crâncenului război trecut - 1914-1918 -, când lumea înota iarăși în sânge omenesc, și se-nvrăjbeau fiii aceluiași Părinte, mânați de pizmă, de ură și de lăcomie de pământ și avere.

În această carte („Fecioara din Fatima”, n.n.) se cuprinde povestirea adevărată a arătării Sfintei Fecioare Maria în satul Fatima Portugaliei, la cei trei copilași cu numele Lucia, Iacinta și Francisc. La întrebarea că de ce tocmai la această arătare ne-am oprit, când atâtor și în atâtea locuri s-a mai arătat Maica Domnului și a dat povețe potrivite, ca să fie împrăștiate printre oameni, răspund că arătările Sfintei Fecioare în Fatima din Portugalia sunt în legătură foarte strânsă cu vremea de astăzi, vreme de măcel sălbatic între oameni.

Mai întâi, Sfânta Fecioară a prevestit timpurile acestea cu războaie care încing aieva globul pământului, aerul și mările, cum nu s-a mai întâmplat de când omul a fost alungat din raiul pământesc.

În al doilea rând, Maica Sfântă a arătat pricina atâtor nenorociri ale acestui „Vai!” dintre oameni și a zis că sunt păcatele. Și a glăsuat atunci cu rugă mâhnită: „**Nu mai păcătuți; prea mult**

(continuare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

e vătămat Domnul Isus". Ca să înțeleagă copiii cât de drept pedepsește Dumnezeu păcatele, le-a arătat pe câteva clipe Iadul. Noi înșine astăzi simțim răsuflarea lui în războiul ucigător și pârjolitor. Ne învățăm viața într-o icoană a Iadului, dar o icoană blândă față de rodul cel mai mare al păcatului care este Iadul.

Să ocolim deci răul păcatului!

Apoi ne mai spune Maica Sfântă că **„Nu este cine să se jertfească pentru păcătoși**". Cresc păcatele, se-nmulțesc fărădelegile, tovarășii Satanei sunt legiuni, îngerii Diavolului împânzesc pământul, ospețele nerușinării răsună pe toate străzile, și toate cheamă urgia dreptății asupra „fiilor mâniai”.

Săcurea e la rădăcina pomului și l-a lovit o dată, de două ori, dar nu-i cine să facă pocăință. Fiii Bisericii trebuie „să dovedească lumea de păcat”, prin aceea că se despart de tovarășiile păcătoase, înconjoară prilejurile răului și duc o viață de mortificare și lepădare de sine. Sfânta Fecioară, la Fatima, a strigat să audă lumea toată, și dăm zor și noi să risipim pe aripi de vânt cuvintele Ei că **unde lipsește pocăința, purtarea crucii cu răbdare și lepădare de păcate, își face loc blestemul dreptății lui Dumnezeu**. Atunci Domnul vine și ne judecă, cu boală și cu sânge, cu foc și cu sabie, doar vom cunoaște că El este Domnul, iar noi făpturile care trebuie să I ne supunem, să-L iubim și să-I slujim.

Să înmulțim deci faptele noastre de pocăință, să ne alăturăm lui Isus pătimitorul ca să desăvârșim Patimile Domnului în Trupul Bisericii Sale spre a noastră și a

multora mântuire.

În urmă, Preacurata Fecioară Maria ne descoperă că Ei i s-a dat puterea să aducă pace ape pământ: **„Numai eu pot să aduc pacea!”** Și a sfătuit pe copilași să se roage ruga Sfântului Rozar, să se roage în fiecare zi, să se roage cât mai des.

Apoi, în cinstea Inimii ei Neprihănite de Mamă a lui Dumnezeu și a noastră, să fugim de toată necurăția, și-a trupului, și-a minții, și să ne cuminecăm în cinci sâmbete de-a rândul, întâiele ale lunii, ca să întoarcem spre slava și cinstea Ei vătămarile care i le aducem prin relele noastre.

Prin urmare, să ne rugăm Sfântul Rozar, dar nu numai în biserică, ci și acasă, la lucru, mai cu seamă să ne rugăm cu toții în familie, seara, sau barem mama cu copiii, ori rând pe rând, unul sau altul din familie, împreună cu copiii, ca să nu mai fie familie sau casă românească în care să nu răsunе ruga Sfântului Rozar, și, când se poate, Sfântul Paraclis; iară când nu se poate întreg Rozarul sau Paraclisul, să fie numai o parte a lor, dar să ne legăm și să ne rugăm în fiecare zi Maicii Sfinte, căci prin Ea a venit mântuirea în lume, tot prin Ea va veni și acum în omenire.

Acesta este vestirea de la Fatima Portugaliei: **Domnul ne surâde prin Sfânta Fecioară Maria, Fecioară din Fatima. Fecioară a Sfântului Rozar, mântuiește-ne!**

Episcop Ioan SUCIU

„Fecioara din Fatima”

Cartea Pr. Cristian Sabău, **„Fecioara din Fatima”**, editată recent, cu binecuvântarea P.S.S. Virgil Bercea, a fost, desigur, dorită să apară în cadrul Centenarului – 1917-2017, 100 de ani de la aparițiile Sfintei Fecioare la Fatima. Lucrarea este o laudă adusă Precuratei, este și o dovadă că istoria Fatimei nu s-a încheiat și că mesajul dat de Sfânta Fecioară la Fatima este actual și că va rămâne actual și în noul secol.

Din textul de început, „În loc de introducere” - Gândul unei cărți -, desprindem intenția Pr. Cristian Sabău: **„Îmi doresc ca, parcurgând această carte, cititorul să intre cu adevărat în atmosfera spirituală a evenimentelor de acum un secol, să o iubească pe Maica Sfântă, să primească cu smerenie sacrificiile pe care le comportă propria stare de viață și să răspundă chemării Ei la rugăciune și la convertire”** (Episcop Ioan Suci, „Fecioara din Fatima” - Regina Preasfântului Rozar -, Baia Mare, 2017, p.27).

În continuare, Părintele își exprimă recunoștința față de Episcopul Martir Ioan Suci, mijlocirii cărui i se încredințează.

Volumul îl are autor chiar pe Preasfinția Sa, pentru că reproduce textul primei ediții, „Fecioara din Fatima”, apărută la Oradea în anul 1943, informațiile suplimentare fiind integrate în două modalități: în fluxul

textului, în paranteze pătrate, și în notele de la subsol.

La cartea P.S.S. Ioan Suci, care se încheie cu „Novenă către Sfânta Fecioară din Fatima”, în noul volum, Pr. Sabău adaugă „Rugăciunile de consfințire la Inima Neprihănită a Mariei”, ale Papilor, începând cu Papa Pius al XII-lea, rugăciune cerută de Preacuratala Fatima. Sunt și alte rugăciuni, o rugăciune nouă este „Acatistul Născătoarei de Dumnezeu de la Fatima”, și se încheie cu „Mic îndrumar practic pentru a ține devoțiunea <Primelor cinci sâmbete din lună>”.

Acestă primă parte a volumului este urmată de partea a doua, care îi aparține în întregime Pr. Cristian Sabău: „Studiul final”, alcătuit din opt capitole intitulate: **I. „Fatima, un fenomen care interpelează diferite religii și lumea științei”, II. „Mariofaniile în general, Fatima și credința creștină”, III. „Două tematici care au interpellat Biserica și istoria”, IV. „Spiritualitatea mesajului de la Fatima”, V. „Câteva reflecții spirituale”, VI. Literatură despre Fatima disponibilă în limba română”, VII. „Filmografie despre Fatima” și VIII. „Mulțumiri”.** La toate aceste pagini se adaugă **„Bibliografia”**, atât cea folosită de Episcopul Ioan Suci, cât și de Părintele însuși.

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

Dacă citim „Prefața” primei ediții a lucrării P.S.S. Ioan Suci, „Surâsul lui Dumnezeu”, avem impresia că autorul ne este contemporan și ne vorbește nouă: **„Ce cugetă Cerul asupra vârtejului de ură înarmată și vărsătoare de sânge?” [...] Am tăgăduit Evanghelia Lui, să simțim evanghelia noastră. Ne-am sfiit să urcăm muntele Fericirilor, să înotăm acum în valea lacrimilor”.**

Atunci, în 1917, a intervenit Dumnezeu prin arătările de la Fatima, și o face și acum..., pentru că **„lângă fiecare *Via Crucis* a oamenilor și-a omenirii, Sfânta Fecioară priveghează”** (Op.cit., p.30).

Mesajele Sfintei Fecioare de la Fatima, mesajele care **„coboară din Ceruri nu sunt schimbate și slăbite de vreme. Rămân ca piramidele, mai lămurite pe fondul pustiului vieții noastre nestatornice și chinuite”**, ne asigură Episcopul-autor.

Pentru Preasfinția Sa, aparițiile și mesajul Preacuratei de la Fatima trebuiau să ducă la regăsirea credinței, Sfânta Fecioară fiind **„neîntreruptul Surâs dulce al Milei lui Dumnezeu în nebuna văpaie în care se irosește viața omenirii”**. La o sută de ani distanță, în lumea noastră desacralizată și atee, care respinge Evanghelia lui Cristos și Biserica Sa, scopul mesajului de la Fatima a rămas neschimbat: apelul la credință, la convertire - umanitatea se pierde în absența credinței -, rugăciunea, cu

precădere Sf. Rozariu. Prin aparițiile și mesajul de la Fatima, Sfânta Fecioară lasă omenirea să aleagă între convertire sau pedepse pentru necredință (o avertizează asupra comunismului din Rusia, care, „își va răspândi erorile în lume iscând războaie și persecuții ale Bisericii...”). Și totuși, mesajul de la Fatima este un mesaj de speranță, Sfânta Fecioară a afirmat: **„În final, Inima Mea Neprihănită va triumfa!”**

Au mai fost momente în care Providența **„a descoperit oamenilor iminența marilor furtuni ale istoriei”, dar Fatima „constituie cel mai important și mai proeminent eveniment al secolului al XX-lea”**.

Reprodusă în întregime, cartea P.S.S. Ioan Suci cuprinde toate aparițiile Sfintei Fecioare la Fatima, prima fiind în 13 mai 1917. Această primă apariție a fost precedată de arătarea Îngerului, care le vorbește copiilor despre nevoia rugăciunii la Inima lui Isus și a Fecioarei Neprihănite. Totodată, le cere jertfe de reparare pentru rănilor făcute Domnului prin păcate și pentru întoarcerea păcătoșilor. În același timp, îi învață rugăciunea: **„Dumnezeul meu, cred în Tine, mă închin, nădăjduiesc și Te iubesc! Cer iertare pentru acei care nu cred, nu Ți se închină, nu nădăjduiesc și nu Te iubesc!”**

La prima apariție, Sfânta Fecioară le spune celor trei păstorași - aleși a

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

fi vizionari pentru inima lor curată -, Iacinta, Francisc Marto și Luciei dos Santos, că vine din Cer și îi îndeamnă să se roage Sf. Rozariu și să ofere jertfe, să primească **„toate suferințele pe care vi le va trimite (Domnul), drept reparare a atâtor păcate prin care se vatămă dumnezeiasca mărire...”**.

La 13 iunie, la a doua apariție, Doamna îmbrăcată în alb, pe lângă îndemul de a se ruga Sf. Rozariu, îi cere Luciei ceva deosebit: **„Vreau să înveți să citești, îți voi spune în urmă ceea ce doresc”**. Sfânta Fecioară destăinuie copiilor un secret: apropiatul sfârșit pământesc al Iacintei și Francisc, în timp ce Lucia va rămâne în viață, dar nu singură, pentru că Preacurata nu o va părăsi niciodată.

Peste o lună, la următoarea apariție, copiii au fost însoțiți de multă lume. Preafrumoasa Arătare, în haina-i de lumină, repetă îndemnul la rugăciunea Sf. Rozariu, cu dorința de încetare a războiului. Fecioara dezvăluie atunci al Doilea Secret. Abia după 25 de ani Autoritățile Bisericii au permis Luciei să divulge Secretul, care cuprindea viziunea Iadului, anunțarea celui de al Doilea Război Mondial și al altor suferințe, dacă îndemnul Sfintei Fecioare nu vor fi urmate.

La apariția din august, copiii vor fi în închisoare, presați de autorități să divulge Secretul. În septembrie, lumea aștepta în rugăciune, Regina Rozariului coborî din Cer și le spuse copiilor că

în luna următoare se va întoarce cu Sf. Iosif și cu Pruncul Isus. Va fi atunci dat și semnul care îi vor face pe oameni să creadă că aparițiile sunt din Cer.

În octombrie, Doamna a mărturisit că este „Fecioara Sfântului Rozar”. Atunci a avut loc „minunea solară”, când **„o clipă soarele stătu locului, se dădu învârtelii ca o roată zbuciumată de foc și flăcări [...] Ploua lumină, ploua aur, ploua smarald și safir [...] făcu un ospăț de luciri în zeci de culori...”**. Minunea a fost văzută nu numai de mulțimea căzută în rugăciune, ci la distanță de zeci de kilometri.

În continuare, P.S.S. Ioan Suciu descrie viața nouă, plină de credință a ciobănașilor, sfârșitul lui Francisc și al Iacintei, răpuși de gripa spaniolă, și începutul vieții de călugăriță a Luciei în Ordinul Sf. Doroteea. În continuarea acestor pagini, în capitolul **„Fecioara Maria, ajutătoarea credincioșilor”**, Preasfinția Sa prezintă câteva din miraculoasele vindecări făcute de Dumnezeu prin mijlocirea Sfintei Fecioare de la Fatima, explică puterea rugăciunii Sf. Rozariu, pe care-l recomandă ca rugăciune zilnică. Cartea Episcopului Ioan Suciu se încheie cu **„Rugăciunea de consfințire la Inima Neprihănită a Mariei” - Rugăciunea Papei Pius al XII-lea, prin care, în 1942, Biserica și omenirea au fost consfințite Inimii Neprihănite a Sfintei Fecioare**.

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

La subsolul acestor pagini și la „Aduș”, Pr. Cristian Sabău aduce completări, sunt note despre arătările Îngerului, despre pericolul comunismului, care se va răspândi dacă nu se intervine prin convertire și Consacrarea Rusiei la Inima Neprihănită a Fecioarei Maria. În semnul văzut pe Cer, interpretat de oamenii de știință drept aurora boreală, Sr. Lucia a văzut începutul pedepselor pentru fărădelegile oamenilor. Cele mai multe relatări sunt provenite din informații pe care Episcopul Ioan Suciu nu le putea avea. Acestea sunt luate din „Memoriile” și mărturisirile Sr. Lucia (reiese de ce Sfânta Fecioară i-a cerut Luciei să învețe), unele din aparițiile lui Isus sau ale Sfintei Fecioare din anii petrecuți în mănăstire. O parte din „Memorii” a fost cunoscută Preasfinției Sale, dar, o altă mare parte era necunoscută. Relatările privind al „Treilea Secret”, conținutul părții a Treia a Secretului, rămas tănuit până 2000, a fost publicat de Cardinalul Joseph Ratzinger, la acea dată Prefect al „Congregației pentru Doctrina Credinței”.

Este o trimitere directă la persecuția Bisericii din secolul abia trecut: un drum abrupt, printr-o cetate distrusă, este urcat de **„Episcopul îmbrăcat în alb, Episcopi, preoți, persoane consacrate și în cele din urmă bărbați și femei din toate clasele și păturile sociale. Papa pare să-i precedă pe ceilalți, tremurând și**

suferind pentru toate ororile care îl înconjoară. Nu doar casele cetății zac pe jumătate în ruină - drumul său trece printre cadavrele celor morți. Calea Bisericii este astfel descrisă ca o Via Crucis, ca un drum într-un timp de violență, de distrugere și de persecuții” (OP.cit., p.81).

Sunt referiri la toți Papii, începând cu Papa Pius al X-lea, la suferințele trăite de ei În această „Via Crucis” a Bisericii. În Episcopul îmbrăcat în alb a fost identificat Papa Ioan Paul al II-lea la atentatul din 13 mai 1981.

Perspectiva că lumea ar putea fi nimicită nu este deloc fantezistă, omul însuși o face, dar Cardinalul Ratzinger atrage atenția că orice drum din istoria omenirii se poate schimba prin convertire și rugăciune.

Adușurile aduc completări privind viața celor trei vizionari, explicația „Devoțiunii primelor cinci sâmbete”, „Cronologia evenimentelor de la Fatima”, o suită de „Rugăciuni de consfințire la Inima Neprihănită a Mariei” și „Acatistul Născătoarei de Dumnezeu de la Fatima”, compus de Pr. Sabău, urmând structura de bază a celui alcătuit de Alexander Roman în engleză. Este o istorie a aparițiilor de la Fatima, în stilul specific acatistelor și se remarcă prin imagini surprinzătoare, prin comparații și metafore de rară frumusețe.

Studiul final tratează istoria Fatimei înainte și după aparițiile
(continuare în pag. 12)

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

„Etre un bulldozer du Christ”

„La foi profonde en action est amour, et l’amour en action est service”. Mere Teresa

Je voudrais que les Coopérateurs mettent leurs bras et leur coeur au service des hommes. S’ils n’entrent pas en contact étroit avec eux, ils ne peuvent pas savoir qui sont les pauvres. C’est pourquoi particulièrement ici, à Calcutta, nous avons un bon nombre de non-chrétiens et de chrétiens qui travaillent ensemble au Foyer des mourants et ailleurs.

Certains groupes préparent les pansements et les médicaments des lépreux. Par exemple, un Australien est venu l’autre jour faire une donation importante. Mais, après l’avoir faite, il a dit: „ca , c’est un dehors de moi; maintenant je veux donner de moi-même”. Et depuis, il vient régulièrement au Foyer des mourants pour raser les maladies et parler avec eux. Il donne non seulement son argent, mais aussi son temps. Il aurait pu les dépenser pour lui-même, mais il voulait se dépenser lui-même.

Combien nous devons aimer notre Société et montrer notre gratitude en étant ce que Dieu et Société attendent de nous; de vrais Coopérateurs du Christ. Plus que jamais, faites votre travail pour le Pauvre avec un Coeur humble et dévoué. (a suivre)

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

„A fi un buldozer al lui Cristos”

*„Credința profundă în acțiune este iubire
și iubirea în acțiune este serviciu”. Maica Tereza*

Doream ca toți colaboratorii să-și pună brațele și inima lor în serviciul oamenilor. Însă, dacă ei nu intrau în contact apropiat cu aceștia, nu puteau să cunoască săracii. Aceasta pentru că, în mod particular, aici, la Calcutta, avem un număr însemnat de necreștini și de creștini care lucrează împreună în Căminul muribunzilor sau în alte părți.

Anumite grupuri pregăteau pansamentele și medicamentele leproșilor. De exemplu, un australian a venit într-o zi să facă o donație importantă. Dar, după ce a făcut-o, a spus: „aceasta este ceva din afară, exterior de mine; acum doresc să mă dăruiesc pe mine însumi”.

De atunci, venea cu regularitate la Cămin ca să bărbierească bolnavii și să vorbească cu ei. Dăruia nu numai banul său, dar, de asemenea, timpul său. Avea puterea de a li se dăruia, dar dorea să se depășească pe sine însuși.

Cât trebuie să iubim Lumea noastră și să ne exprimăm mulțumirea, fiindcă Dumnezeu și Lumea așteaptă de la noi - adevărații colaboratori ai lui Cristos. Mai mult ca niciodată, dăruiați munca voastră săracilor, dăruiați cu inima umilă și devotată. (va urma)

(urmare din pag. 9)

Preacuratei, pentru că, privity evenimentele, „mesajul Maicii Domnului din Fatima este omniprezent. Avertisment sau imbold? Pretext sau imperativ? Inevitabil, oricum ar fi” (Papa Benedict al XVI-lea).

Toți Suveranii Pontifi, începând cu Pius al XII-lea au acordat o atenție deosebită Fatimei. Pius al XII-lea s-a proclamat „Papa Fatimei”, fiind consfințit Episcop la 13 mai 1917. Coincidențe? Nicidecum. La 13 octombrie 1958 a fost înmormântat. Pontificatul său a fost sub ocrotirea Preacuratei, este Papa care a numit-o Regina Cerului și a Pământului pe Sfânta Fecioară și a încoronat-o cu o coroană prețioasă în care, peste ani, a fost așezat glonțul destinat să-l ucidă pe Papa Ioan Paul al II-lea.

În 1964, Paul al VI-lea a proclamat-o pe Sfânta Fecioară „Mama Bisericii” și a consacrat Mariei Imaculate întregul neam omenesc. A fost primul Papă care a prezidat o celebrare la Cova Iria.

Pontificatul Papei Ioan Paul al II-lea este, peste timp, o continuare a Pontificatului lui Pius al XII-lea. Se leagă sub același semn al iubirii și încredințării totale Sfintei Fecioare, Fatima fiind în centrul acestei iubiri; sunt Pontifii care au consfințit Fecioarei Neprihănite omenirea și Rusia.

Papa Benedict al XVI-lea a fost, nu o dată, pelerin la Fatima, unde a înfăptuit un „Act de încredințare

și consacrare a preoților Inimii Neprihănite a Mariei”.

Cu ocazia „Centenarului aparițiilor Sfintei Fecioare”, Papa Francisc va fi pe 13 mai la Fatima, când vor fi canonizați Francisc și Iacinta. Sr. Lucia va fi canonizată mai târziu, sfârșitul vieții ei fiind recent.

Cartea Pr. Cristian Sabău este foarte bogată în date despre Fatima, de foarte multe ori puse în legătură cu Biserica noastră Greco-Catolică. Așa este și capitolul închinat Sf. Rozariu, la noi, cu o istorie unică, rugăciunea fiind sfințită prin suferințele Episcopilor, preoților și credincioșilor din închisori, condamnați pentru refuzul de a-și trăda credința.

Citind cartea prezentată, intrăm în spiritualitatea Fatimei, în bucuria de a fi împreună cu toți cei care o iubesc, cu autorul însuși, care mărturiește: „... am devenit preot sub privirea <Statuii peregrine a Fecioarei de la Fatima> ce își arăta Inima Neprihănită”.

Otilia BĂLAȘ

Mesaj cu ocazia Zilei Mondiale a Vocațiilor

7 mai 2017

Iubiți frați și surori!

În anii trecuți, am avut ocazia să reflectăm asupra a două aspecte care se referă la vocația creștină: invitația de „a ieși din noi înșine” pentru a ne pune în ascultarea glasului Domnului și importanța comunității ecleziale ca loc privilegiat în care chemarea lui Dumnezeu se naște, se alimentează și se exprimă.

Acum, cu ocazia celei de-a 54-a Zi Mondială de Rugăciune pentru Vocații, aș vrea să mă opresc asupra dimensiunii misionare a chemării creștine. Cine se lasă atras de glasul lui Dumnezeu și a pornit în urmarea lui Isus descoperă foarte repede, înlăuntrul său, dorința de nesuprimat de a duce Vestea Bună fraților, prin evanghelizare și prin slujirea în caritate. Toți creștinii sunt constituiți misionari ai Evangheliei! De fapt, discipolul nu primește darul iubirii lui Dumnezeu pentru o mângâiere privată; nu este chemat să se ducă pe sine însuși, nici să se îngrijească de interesele unei firme; el este pur și simplu atins și transformat de bucuria de a se simți iubit de Dumnezeu și nu poate reține această experiență numai pentru sine: „Bucuria Evangheliei care umple viața comunității discipolilor este o bucurie misionară” (Exortăția apostolică *Evangelii gaudium*, 21).

De aceea, angajarea misionară nu este ceva care se adaugă la viața creștină, ca și cum ar fi un ornament, ci,

dimpotrivă, este situată în inima credinței înseși: relația cu Domnul implică faptul de a fi trimiși în lume ca profeți ai cuvântului său și martori ai iubirii sale.

Dacă experimentăm în noi și multe fragilități și putem să ne simțim uneori descurajați, trebuie să ne ridicăm capul spre Dumnezeu, fără a ne lăsa striviți de sentimentul de nepotrivire sau de a ceda în fața pesimismului, care ne face spectatori pasivi ai unei vieți obosite și obișnuite. Nu există pentru teamă: însuși Dumnezeu e cel care vine să ne purifice „buzele necurate”, făcându-ne capabili pentru misiune: „«Iată, atingându-se acesta de buzele tale, vinovăția și păcatul tău sunt acoperite!». Am auzit glasul Domnului, zicând: «Pe cine voi trimite și cine va merge pentru noi». Iar eu am răspuns: «Iată-mă, trimite-mă pe mine!»” (Is6,6-8).

Fiecare discipol misionar aude în inimă acest glas divin care îl invită să „treacă” prin mijlocul oamenilor, ca Isus, „vindecând și făcând bine” tuturor (cf. Fap 10,38). De fapt, deja am avut ocazia să amintesc că în virtutea Botezului, fiecare creștin este un „cristofor”, adică „unul care îl poartă pe Cristos” fraților (cf. Cateheză, 30 ianuarie 2016). Acest lucru este valabil îndeosebi pentru cei care sunt chemați la o viață de consacrare specială precum și pentru preoți, care cu generozitate au răspuns „iată-mă, Doamne, trimite-mă pe mine!”. Cu

(continuare în pag. 16)

2017 - Anul Jubiliar Sfântul Ladislau. 825

Episcopia Romano-Catolică de Oradea, întreaga Dieceză sărbătorește în acest an 825 de ani de la canonizarea celui care a întemeiat-o, Sfântul Ladislau, cel mai important Rege creștin al Ungariei, după Ștefan cel Sfânt.

Acordul canonizării a fost dat de Papa Celestin al III-lea (1106-1198), evenimentul având loc în Catedrala medievală din Cetate, în prezența trimisului papal la Oradea, la 27 iunie 1192.

Proclamând acest an, „An Jubiliar Sfântul Ladislau”, Preasfinția Sa Bocskei Laszlo, Episcopul de Oradea, a spus: „Noi, toți ce suntem moștenitorii valorilor Sf. Ladislau, percepem valoarea și forța de abordare a comorii pe care ne-a lăsat-o”.

Ladislau, Sfântul pe care îl sărbătorim, s-a născut în 27 iunie 1046 la Cracovia și s-a sfârșit la 29 iulie 1095 la Nitra (Slovacia de astăzi). Tatăl său a fost Bela I, Rege al Ungariei, iar mama, prințesa Richeza, fiica Regelui Mieszko al Poloniei.

Familia a locuit în Cetatea Biharia, unde și-a petrecut copilăria și tinerețea. Principe al Ducatului Bihariei, titlul rezervat moștenitorilor tronului Ungariei, ajunge Rege într-un timp cutremurat de războaie civile și conflicte dinastice.

A domnit între anii 1077-1095 și a lăsat, în „amintiri și documente”, imaginea unui suveran luminat, care a

lucrat pentru consolidarea Bisericii și a asigurat ordinea în țară.

Viața sa „ne îndeamnă și astăzi să ieșim din mediocritate și anonimat și să îndrăznim să luăm un nou angajament al cărui scop final este reflectarea către lume a chipului plin de bunătate a lui Dumnezeu. Deoarece acolo unde domnește dreptatea și pacea, unde oamenii trăiesc ca frații și unde lumea este căminul fiecăruia, acolo manifestările bunătății lui Dumnezeu transformă viața oamenilor și a lumii, făcând-o mai frumoasă , mai prietenoasă”, afirmă Preasfinția Sa Bocskei Laszlo.

Sfântul Ladislau este considerat întemeietorul Oradiei, a ridicat aici, la Oradea, în secolul al XI-lea, prima cetate. Trecută prin secole, distrugeri și reconstrucții, reprezintă un important

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

monument arhitectonic. Începutul a fost înălțarea unei mănăstiri în cinstea Sfintei Fecioare Maria. Mănăstirea a fost folosită drept Catedrală, alături fiind și reședința Episcopiei înființată ulterior. Construcția era situată pe malul stâng al Crișului Repede, o zonă mlăștinoasă traversată de cursul Calendei/Peța.

Sfântului Ladislau i-a fost drag acest loc și „în viață fiind, a poruncit să fie adus la Oradea Bihorului și acolo să fie îngropat trupul său după moarte”. Dorința testamentară a fost împlinită și, cu timpul, alături au mai fost înmormântate șapte capete încoronate.

Cetatea Oradiei are o istorie a ei, frumoasă, dacă îi privești valorile creștine și artistice de-a lungul veacurilor, eroică, dacă îi privești luptele de apărare. Catedrala a fost distrusă de mongoli, s-a rezidit și au distrus-o tătarii, tătari, s-a reconstruit într-o măreție gotică, a fost însă incendiată de turci. Și totuși, mereu „biruit-a gândul...” În 1780 s-a înălțat Catedrala actuală și Palatul Episcopal, într-un baroc de rară frumusețe.

Prin canonizarea Sf. Ladislau, Oradea a dobândit excepționalul privilegiu de a adăposti un trup de Sfânt. Papa Bonifaciu al IX-lea (1356-1414), în anul 1401, a ridicat Catedrala orădeană la rang identic, în pelerinaje, cu Bazilica „San Marco” din Veneția. Un aflus de pelerini, vizitatori din toată Europa, timp de câteva secole, venea spre Oradea. Toate acestea au

dus la dezvoltarea orașului în jurul Cetății, la creșterea puterii economice, a instituțiilor religioase, la ridicarea edificiilor de cult și de numeroase alte construcții. Oradea a devenit și o piață bună pentru meșteșugari, iar pentru resursele umane s-au adus coloniști din Europa, mai ales italieni.

În această perioadă s-a ridicat mănăstirea Ordinului Premonstratens, dar și mănăstiri ale Ordinului Augustinian, Franciscan și Dominican, care au făcut din localitatea noastră un veritabil oraș sacru și cultural.

„Lumea în care trăim are nevoie să se hrănească din izvoare sănătoase; să mergem cu încredere la aceste izvoare și atunci binecuvântarea lui Dumnezeu nu ne va ocoli”, ne asigură Preasfinția Sa.

Episcopia Romano-Catolică de Oradea și întreaga Dieceză este în Sărbătoare. Ne alăturăm bucuriei, prețuind tot ce a fost și este credință și valoare umană în viața noastră împreună în acest loc în care, la distanță de ani sau secole, au trăit sfinți. Și-i avem în gând pe P.S.S. Szilard Bogdanffy, beatificat la 30 octombrie 2010, și pe Episcopii noștri Martiri: Valeriu Traian Frențiu și Ioan Suciu.

Astăzi, Preasfinția Sa Laszlo Bocskei ne îndreaptă privirile spre un anumit izvor, cel al Sfântului Ladislau, întemeietorul, care, de la început, a pus orașul nostru sub semnul Sfintei Fecioare și al sfințeniei.

O.B.

(urmare din pag. 13)

entuziasm misionar reînnoit, ei sunt chemați să iasă din sfintele țăruri ale templului, pentru a permite duioșiei lui Dumnezeu să se reverse în favoarea oamenilor (cf. Omilie Sfânta Liturghie a Crismei, 24 martie 2016). Biserica are nevoie de astfel de preoți: încrezători și senini pentru că au descoperit adevărata comoară, nerăbdători să meargă s-o facă cunoscută tuturor cu bucurie! (cf. Mt 13,44).

Desigur, nu sunt puține întrebările care apar atunci când vorbim despre misiunea creștină: ce înseamnă a fi misionar al Evangheliei? Cine ne dăruiește forța și curajul vestirii? Care este logica evanghelică din care se inspiră misiunea? La aceste întrebări putem răspunde contemplând trei scene evanghelice: începutul misiunii lui Isus în sinagoga din Nazaret (cf. Lc 4,16-30); drumul pe care El îl parcurge ca Înviat alături de discipolii din Emaus (cf. Lc 24,13-35); și în sfârșit parabola seminței (cf. Mc 4,26-27).

Isus este uns de Spiritul Sfânt și trimis. A fi discipol misionar înseamnă a participa activ la misiunea lui Cristos, pe care însuși Isus o descrie în sinagoga din Nazaret: „Spiritul Domnului este asupra mea: pentru aceasta m-a uns să duc săracilor vestea cea bună; m-a trimis să proclam celor închiși eliberarea și celor orbi recăpătarea vederii, să redau libertatea celor asupriți; să vestesc un an de îndurare al Domnului” (Lc 4,18-19). Aceasta este și misiunea noastră: a fi unși de Spiritul Sfânt și a merge spre frați ca

să vestim Cuvântul, devenind pentru ei un instrument de mântuire.

Isus se alătură drumului nostru. În fața întrebărilor care apar din inima omului și a provocărilor care se ridică din realitate, putem să avem o senzație de rătăcire și să simțim un deficit de energii și de speranță. Există riscul ca misiunea creștină să apară ca o simplă utopie irealizabilă sau, oricum, o realitate care depășește forțele noastre. Dar dacă-l contemplăm pe Isus Înviat, care merge alături de discipolii din Emaus (cf. Lc 24,13-15), încrederea noastră poate să fie reînsofletită; în această scenă evanghelică avem o adevărată „liturgie a străzii”, care precede pe cea a Cuvântului și a Pâinii frânte și ne comunică, în fiecare pas al nostru, că Isus este alături de noi! Cei doi discipoli, răniți de scandalul Crucii, se întorc acasă parcurgând calea înfrângerii: poartă în inimă o speranță înfrântă și un vis care nu s-a realizat. În ei tristețea a luat locul bucuriei Evangheliei. Ce face Isus? Nu-i judecă, parcurge însăși drumul lor și, în loc să ridice un zid, deschide o nouă breșă. Lent transformă descurajarea lor, face să ardă inima lor și deschide ochii lor, vestind Cuvântul și frângând Pâinea. În același mod, creștinul nu poartă singur angajarea misiunii, ci experimentează, chiar și în trude și în neînțelegeri, „că Isus merge cu el, vorbește cu el, respiră cu el, muncește cu el. Îl simte pe Isus viu împreună cu el în mijlocul angajării misionare” (Exortația apostolică Evanghelii gaudium, 266).

Isus face să încolțească sămânța.

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

În sfârșit, este important a învăța din Evanghelie stilul vestirii. De fapt, adesea, chiar și cu intențiile cele mai bune, se poate întâmpla să se tolereze o anumită manie de putere, prozelitismul sau fanatismul intolerant. În schimb, Evanghelia ne invită să refuzăm idolatria succesului și a puterii, preocuparea excesivă pentru structuri și o anumită neliniște care răspunde mai mult unui spirit de cucerire decât celui de slujire. Sămânța Împărăției, deși mică, invizibilă și uneori nesemnificativă, crește în tăcere grație lucrării neîncetate a lui Dumnezeu: „Așa este împărăția lui Dumnezeu: ca un om care aruncă sămânța în pământ și, fie că doarme, fie că se scoală, noaptea și ziua, sămânța răsare și crește, nici el nu știe cum” (Mc 4,26-27). Aceasta este prima noastră încredere: Dumnezeu depășește așteptările noastre și ne surprinde cu generozitatea sa, făcând să răsară roadele muncii noastre dincolo de calculele eficienței umane.

Cu această încredere evanghelică ne deschidem la acțiunea tăcută a Spiritului, care este fundamentul misiunii. Niciodată nu va putea exista nici pastorație vocațională, nici misiune creștină fără rugăciunea asiduă și contemplativă. În acest sens, trebuie alimentată viața creștină cu ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu și, mai ales, să se îngrijească relația personală cu Domnul în adorația euharistică, „loc” privilegiat de întâlnire cu Dumnezeu.

Această prietenie intimă cu Domnul doresc s-o încurajez cu putere,

mai ales pentru a implora de sus noi vocații la preoție și la viața consacrată. Poporul lui Dumnezeu are nevoie să fie condus de păstori care-și dedică viața în slujba Evangheliei. De aceea, cer comunităților parohiale, asociațiilor și numeroaselor grupuri de rugăciune prezente în Biserică: împotriva ispitei descurajării, continuați să-l rugați pe Domnul pentru ca să trimită lucrători în secerișul său și să ne dea preoți îndrăgostiți de Evanghelie, capabili să devină aproapele cu frații și, astfel, să fie semn viu al iubirii milostive a lui Dumnezeu.

Iubiți frați și surori, și astăzi putem să regăsim ardoarea vestirii și să propunem, mai ales tinerilor, urmarea lui Cristos. În fața senzației răspândite a unei credințe obosite sau reduse la simple „datorii de îndeplinit”, tinerii noștri au dorința de a descoperi fascinația mereu actuală a figurii lui Isus, de a se lăsa interogați și provocați de cuvintele sale și de gesturile sale și, în sfârșit, de a visa, grație Lui, o viață pe deplin umană, bucurătoare să se dedice în iubire.

Maria Preasfântă, Mama Mântuitorului nostru, a avut curajul de a îmbrățișa acest vis al lui Dumnezeu, punând tinerețea sa și entuziasmul său în mâinile sale. Mijlocirea sa să ne obțină aceeași deschidere a inimii, promptitudinea în a rosti acel „Iată-mă” al nostru la chemarea Domnului și bucuria de a porni la drum (cf. Lc 1,39), asemenea ei, pentru a-l vesti întregii lumi.

Papa FRANCISC

pr. Mihai Pătrașcu www.ercis.ro

Papa Ioan Paul al II-lea

În pietatea Sfântului Părinte Ioan Paul al II-le, Sfânta Fecioară este mereu prezentă.

Totus tuus, cuvintele emblematice alese pentru Pontificatul său, mărturisesc profunzimea iubirii ce a purtat-o Preacuratei, și chiar o depășesc: „Formula aceasta nu are doar un caracter pietist, nu este o simplă expresie a devoțiunii, este ceva mai mult. Orientarea către o atare devoțiune mi s-a consolidat tot mai mult în perioadea când, în timpul celui de al Doilea Război Mondial, lucram ca muncitor într-o fabrică. La început credeam că trebuie să păstrez oarecare distanță față de devoțiunea marianică din copilărie, în favoarea cristocentrismului. Grație Sfântului Louis-Marie Grignion de Monfort, am înțeles că devoțiunea autentică față de Maica Domnului este cu adevărat cristocentrică...” (Luigi Accattoli, „Karol Wojtyła - Omul sfârșitului de mileniu” (Casa de Editură Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1999, p.147).

În Însemnările personale - „În mâinile Domnului”, iubirea și încrederea față de Sfânta Fecioară alcătuiesc o componentă a lucrării: „Să ai încredere în Maica Domnului. Să ai încredere mai ales în clipele de tristețe și de apăsare”, scria nu o dată Sfântul Părinte.

Actul de consacrare Inimii Preasfinte a lui Isus și Inimii Imaculate a Mariei revine în notele Sfântului

Părinte, accentuând încredințarea lui totală: „...trupul și sufletul meu, toate bunurile interioare și exterioare, chiar și valoarea faptelor mele bune... lăsându-ți ție, Marie, dreptul total și deplin de a dispune de mine și de tot ce îmi aparține întru preamărirea lui Dumnezeu în viața aceasta și de-a pururi” (Ioan Paul al II-lea-Papa Karol Wojtyła, „În mâinile Domnului: - Însemnări personale”, Humanitas, București, 2015, p.94).

Rugăciunea către Sfânta Fecioară este nelipsită la începutul oricărei acțiuni, pentru că nu e bine să iei o decizie fără rugăciune, ne amintește Papa: „mă adresez Maicii sufletelor, a sufletului meu! Maicii conștiinței, Maicii Harului lui

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 17)

Dumnezeu, Maicii omului interior, Maicii Misterului interior (Op. cit., p.95). Doar prin rugăciune și după rugăciune, conștiința îi spune că poate începe orice lucrare.

A trăit într-un sentiment al siguranței. După atentatul din Piața San Pietro, i-a mărturisit lui Frossard, că nu s-a temut că moare, pe drumul spre spital: „Nu din curaj, ci pentru că, în aceeași clipă în care mă prăbușeam în Piața Sfântul Petru, am avut puternicul presentiment că voi scăpa. Această siguranță nu m-a părăsit niciodată, nici măcar în momentele cele mai grele, atât după prima operație, cât și în timpul infecției virale. O mână a tras, alta a condus glonțul” (Luigi Accattoli, Op.cit., p.146).

Imediat ce a fost rănit, nu și-a dat seama că „era chiar aniversarea zilei când Maria le apăruse celor trei copii la Fatima, în Portugalia”.

Mâna care l-a salvat a fost „mila” Domnului, dar foarte repede această „milă” a luat chipul matern al Mariei. La distanță de un an și de zece ani de la atentat, va face două pelerinaje la Sanctuarul de la Fatima ca să-i mulțumească Sfintei Fecioare pentru viață.

De acasă, din Polonia, Papa venise cu evlavie particulară pentru Preacurata, crescuse în această evlavie, o avea el, o are fiecare polonez, pentru care Fecioara Maria este Mamă, cum este și Mamă a Patriei - se cunoaște însemnătatea „Madonei Negre” de la

Sanctuarul din Czestochowa.

După atentat, Papa a mărturisit Mariei recunoștința personală, dar a luat și hotărâri prin care să se accentueze evlavie pentru Sfânta Fecioară.

În 1982 a dispus ca o imagine a Preacuratei să fie așezată pe frontonul palatelor vaticane, încât: „Din acest an o blândă imagine a Mariei veghează din înălțimea Palatului apostolic asupra mulțimilor care se adună în acest centru al Creștinismului pentru rugăciune și pentru <videre Petrum>”.

Tot în acel an, stabilește ca în Bazilica Sfântului Petru, la ora 12, sunetul clopotelor să adune credincioșii la rugăciunea „Angelus Domini”. Această evlavie a cunoscut-o întreaga Europă timp de mai bine de o mie de ani.

Nu se poate uita hotărârea de a închina un an Mariei, astfel, anul 1987-1988 a fost declarat, „Anul Mariei”.

Definește Rozariul „rugăciunea mea preferată” și îl recită în fiecare primă sâmbătă la Radio Vatican.

Înspre Maria, Papa Ioan Paul al II-lea a deschis nenumărate căi, în tot timpul Pontificatului său, pentru că, așa cum afirmă Papa Benedict al XVI-lea: „Ea e aceea care ne artă calea speranței”.

Acum și peste veacuri, dragostea de Mamă a Fecioarei Maria, simțită și recunoscută de Sfântul Părinte, va fi arătată și de glonțul așezat în coroana Ei de pe statuia de la Fatima.

(va urma)

MULȚUMIRI pentru MAMA

*Doamne,Ție Îți mulțumesc pentru Mama ,
pentru fiecare moment în care sunt sigur
de mâna Ei care-mi mângâie fiorul inimii
când mă cuprinde teama, și nu mă mai tem,
fiindcă știi , că nu sunt singur...*

*Glasul meu tremurat și pasul ,greu de ne-iubire,
când merg aplecat și mă îneacă plânsul ,
le alină ușor,uneori cu șoapte ce-mi vorbesc
de jertfa LUI,a Fiului Isus, despre dăruire...
alteori, cu o îmbrățișare caldă
ce mi-o alege Ea ,cu grijă ,cu dor
dintr-un zâmbet de om ,din frumusețea
unui parc înflorit într-o zi cu soare,
mărturie despre cât sunt de bogat
în bucurie.*

*Doamne, ȚIE Îți mulțumesc pentru dar,
și ȚIE, mamă iubită, Marie!*

Maria - Mirela FILIMON

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)